

A FOST ODATĂ UN ÎMPĂRAT CARE ÎȘI DOREA FOARTE MULT UN COPILAȘ. LA VREME DE BĂTRÂNEȚE, BUNUL DUMNEZEU S-A ÎNDURAT DE DÂNSUL ȘI I-A DĂRUIT UN FECIOR! ÎMPĂRATUL L-A NUMIT ALEODOR. CÂND L-A BOTEZAT, ACESTA A ADUNAT LUME MULTĂ CA SĂ SE VESELEASCĂ ÎMPREUNĂ. TREI ZILE ȘI TREI NOPTI AU ȚINUT VOIA BUNĂ ȘI BUCURIA! BĂIATUL A CRESCUT TOT MAI ISTET ȘI MAI ISCUSIT.

CÂND ÎMPĂRATUL A SIMȚIT CĂ ÎL LASĂ DE TOT
PUTERILE, A LUAT BĂIATUL PE GENUNCHI ȘI L-A SFĂTUIT:
– DRAGUL TATEI, SĂ NU VÂNEZI PE PĂMÂNTUL LUI
JUMĂTATE-DE-OM-CĂLARE-PE-JUMĂTATE-DE-IEPURE-ȘCHIOP.
ORICINE CALCĂ PE MOȘIA LUI ESTE PEDEPSIT!

DUPĂ CE A SPUS ACESTEA, ÎMPĂRATUL S-A DUS ȘI EL
CA TOATĂ SUFLAREA DE PE PĂMÂNT, DE PARCĂ NU FUSESE DE
CÂND LUMEA ȘI PĂMÂNTUL.

